

Sygn. akt III CSK 127/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie ze skargi A. D.

przy uczestnictwie J. P., Parafii Rzymskokatolickiej pod wezwaniem (...) w T. i

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T.

o wznowienie postępowania w sprawie I Ns (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 czerwca 2014 r.,

skargi kasacyjnej uczestnika Parafii Rzymskokatolickiej pod wezwaniem (...) w T.

od postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt I Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika Parafii Rzymskokatolickiej pod
wezwaniami (...) w T. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 1800 zł
(tysiąc osiemset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestniczka Parafia Rzymskokatolicka pod wezwaniem (...) w T. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 5 grudnia 2013 r. Jako przyczynę kasacyjną wskazała rozbieżność orzecznictwa dotyczącą art. 407 § 1 k.p.c., mającą związek z terminem do wniesienia skargi o wznowienie, oraz pojęć „dowiedzenie się o wyroku” i „dowiedzenie się o podstawie wznowienia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Wyłącznie na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego w ostatnim czasie dominuje pogląd – podzielany także przez skład orzekający – że wiedza skarżącego powinna być wystarczająco pewna i pełna co do zakresu podmiotowego i przedmiotowego rozstrzygnięcia, co oznacza konieczność uzyskania przez stronę informacji o treści orzeczenia (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1938 r., C I 2798/37, OSP 1938, poz. 461, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., III AO 58/98, OSNAPUS 1999, nr 3, wkładka, s. 4 i z dnia 19 sierpnia 2009 r., III CZ 33/09, nie publ. oraz uchwała Sądu najwyższego z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZP 27/13, OSNC 2014, nr 4, poz. 4). Decydująca zatem jest chwila dowiedzenia się o treści wyroku, a nie o jego wydaniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.